

Pintér Letícia

Életem egyik legnagyobb élménye volt ez a három hét és három nap. Rengeteg tapasztalattal és élménnyel gazdagodtam.

A legelső napon hajnalban érkeztünk meg az iskolához. Innen lettünk szétszórva az ideiglenes szállásunkra. Megérkezésünket követően, megmutatták a helyet, körbevezettek bennünket, hogy körülbelül mit hol találunk. Az első héten én, és a társam, egy Viola Cornuta nevezetű lány, virágot ültettünk üvegházban. Amilyen könnyűnek tűnt látszatra, olyan kemény munka volt a gyakorlatban, de még is úgy érzem, sikerült felvenni a tempót az ott dolgozókkal. Két nagy üvegházat ültettünk be, több mint 10.000 palántát dugványoztunk el. Péntek délelőttre sikerült is beültetni a kiadott területet. Az ebédszünet után már szabadföldön dolgoztunk, és tarupposzás utáni munkálatokat végeztünk. 16 db, körülbelül 200 m-es sort kaptunk és öszirózsa tövistől kellett megtisztítanunk a fóliaágyakat. A második héten is még ezzel foglalatostkodtunk, kivéve pár alkalmat. Volt, hogy dáliaznunk kellett fóliasátorban, vagy épp tarupposzás előtti munkálatokban kellett besegítenünk az ott dolgozóknak, a dróthálókat felszedni és az ezeket kifeszítő vasakat. Az utolsó héten már csak 2 teljes napot dolgoztunk. Én ebből másfél napot dudváztam, vagyis gazoltam, itt is több mint 200m-es sorok mellett kellett sétálni, és a nem oda illő növényzetet eltávolítani. Az utolsó munkanap délutánján egy német kollégánknak kellett a hálókat felszedni, géppel összetekercselni, a vasakat felszedni és az ezeket kifeszítő facölöpöket is felszedni, majd utánfutóra felpakolni. A szerdai munka napot megkaptunk mint "szabadnap" a lakhelyünk kitakarításának céljából, így hivatalosan keddig dolgoztunk. A munka nagy részét élveztem, és sok új dolgot tanultam. Most már tudom, hogy mi a praktikája a dália csokrok összefogásának, hogy hogyan kell dugványozni a Cornutát, és hogy hogyan kell 100%-osan eltávolítani a gyomot. A hétvégék se teltek másképp, óriási élményeket szereztem. Gál Anikó tanárnő jobbnál jobb programokat szervezett nekünk. Életemben először léptem egy 2693 méter magas hegyre, ahol gyönyörű panorámára tekinthettünk a Zugspitze-ről. Pihenésképp kiváló fürdőkbe látogattunk. Egy igazi bajor városkát is körbesétáltunk, meglepődtem, hogy tényleg hasonlít azokra a képekre, amelyeket kiskoromban a mesekönyvekben láttam, tényleg mesebeli volt. Izgalmas volt az Oktoberfest tere, még így is, hogy már szinte teljesen lebontották a sátrakat. Autómániámat kielégítve belestünk a BMV múzeumba, a német kincstárba, ahol meglepő, meghökkentő és gyönyörű dolgokat láttunk egyszerre. Rémisztőként hatott ránk a három halott

mumifikált kisbaba, de elmondhatjuk most már, hogy ilyet is láttunk. Látványos volt a Botanikus kert és a társiskolánk gyakorlókertje is, mivel itthon nem sűrűn látunk ilyen igazi, melegényes növényeket, gyümölcsöket stb. Rengeteg helyet tudnék felsorolni, ahol jártunk, de ennyi emléket 200 oldalon is nehéz lenne ecsetelni. Óriási izgalommal és rengeteg szép emlékekkel gondolok vissza erre a három hétre, szerencsésnek tudhatom magam, hogy bekerültem a 10 fő közé, hisz hazaérve sokszor még most is azt hallom, hogy „milyen szerencsés vagy, tisztára irigy vagyok rád.”